arso il vento
trastulla le foglie
d’un acero monco
maldicendo il sentiero scosceso
carrettiere di some di voci
sopra schiene
ingobbite sui ciotoli
smunti da vuote parole
passi grevi
lasciati a cullarsi
sopra ali
di niente

Giuliano

(III) sofi

sùt el vènt
el sdindòna le föie
de ‘n àser sbilènch
sacraménti al sintér picà ‘n gió
caretér sol de carghe de vozi
sora schéne
cuciàde sui sàssi
smondolàdi da vöide parole
passi stràchi
lassàdi cunàrse
sora àle
de nièn